

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

שלח

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כג
(תרגום הפשו)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושמונה לבריאה

לזכות

החייל ב"צבאות השם" טובי' זכאי שיחי'
ליום הולדתו השני לאויש"ט, ביום בדר"ח תמוז - א' תמוז ה'תשע"ח
ולזכות אחותו החיילת ב"צבאות השם" טביתא שבת תחי'

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' אברהם משה וזוגתו מרת לבנה בינה שיחיו
גריןשטיין

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved Ones
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

א. "שלה לך אנשים"

על הפסוק "שלה לך אנשים" אומרים חז"ל¹, "שלה לך – לדעתך"², ששליחת המרגלים תלויה בדעתו של משה, אך "אני איני מצווה אותך"³.

יש להבין:

משה רבינו הרי היה עבדו הנאמן של הקדוש־ברוך־הוא⁴. מכך מובן, שדעתו של משה לשלוח את המרגלים היתה משום שכך היתה דעתו של אדונו – הקדוש־ברוך־הוא. וכפי שמעידה התורה⁵, "וישלה אותם משה... על־פי ה'" – ברשותו של הקדוש־ברוך־הוא⁶. כלומר, שליחת מרגלים כשלעצמה היתה טובה ורצויה⁷.

וכפי שמבאר הרמב"ן⁸, שהדרך הרגילה לכבוש מדינה היא באמצעות שליחת מרגלים תחילה כדי למצוא את הדרך הטובה והקלה ביותר "לכבוש את הארץ". וכיון שאין סומכין על הנס וצריך להתכונן למלחמה טבעית – הסכים משה רבינו לשלוח את המרגלים.

ואין מובן: מדוע תלה זאת הקדוש־ברוך־הוא בדעתו של משה, ולא ציוה על כך מלכתחילה?

כן יש להבין:

לגבי המרגלים אומר רש"י⁹, "אותה שעה כשרים היו". וכפי שמובן בהגיון פשוט, שאם משה רבינו בחר בהם בעצמו, הרי לא זו בלבד שהם היו "כשרים" באופן כללי, אלא בודאי התאימו ביותר לשליחות מסויימת זו.

וכיצד ייתכן, שחל בהם שינוי קיצוני כל כך, שלא זו בלבד שלא בצעו כראוי את שליחותם, אלא הם גרמו על ידי כך לעם ישראל "בכיה לדורות"¹⁰?

ב. "ולקחתם מפרי הארץ" –

סיכון חיי המרגלים לשם

כך?

כדי להבין זאת יש להסביר תחילה את הענין, שהשליחות באופן כללי מורכבת משני דברים:

(א) לאסוף את הנתונים החשובים לכיבוש הארץ – וראיתם... החזק... המעט... הבמחנים...¹¹.

(ב) לאסוף את הנתונים על הארץ עצמה – "הטובה היא... השמנה היא..."¹². וחלק זה של השליחות היה חשוב כל כך, עד אשר משה אמר להם, "והתחזקתם ובלקחתם מפרי הארץ"¹³: למרות שבלקחתם "מפרי הארץ" הם מסתכנים, כי יוכלו להבחין בהיותם

לעילוי נשמת

אי"א נו"נ עוסק בצ"צ

איש אמת תם וישר מלאכתו מלאכת שמים

הרה"ח הרה"ת ר' מנחם אהרן

ב"ר יוסף הכהן ע"ה

ראדאל

אהוב לבריות וחביב לכל אדם

קיבל את כולם בסבר פנים יפות

אוהב שלום ורודף שלום

זכה להיות שליח כ"ק אדמו"ר מה"מ

מסר נפשו לעניני חנוך עטה"ק

קירב משפחות רבות לתורה ומצוות

נטע הכרת הבורא ע"י גילוי נפלאות הבורא

לתלמידים הרבה באהבה

זכה לגדל ולראות בנים ובני בנים

דור ישרים יבורך

עוסקים בתורה ומצוות בדרכי החסידות

ומהם שלוחי המלך

נפטר ביום שני לסדר וטיהרו הכהן

כ"ח ניסן ה'תשע"ז

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

(1) סוטה לר, רע"ב. ועד"ז בתנחומא פרשתנו ה (בסופו). במדב"ר פט"ו, ת. הועתק בפרש"י עה"ת עה"פ.

(2) כ"ה בע"י, פרש"י עה"ת ועוד. ובגמ' לפנינו "מדעתך". ובתנחומא ובמדב"ר שם: לעצמך.

(3) רש"י סוטה שם. ועד"ש בפירושו עה"ת עה"פ.

(4) ראה בהעלותך יב, ז.

(5) פרשתנו יג, ג.

(6) רש"י עה"פ.

(7) ראה גם אוה"ח ריש פרשתנו.

(8) ריש פרשתנו.

(9) פרשתנו יג, ג. ומקורו בתנחומא פרשתנו ד. במדב"ר

פט"ז, ה. זח"ג קנה, סע"א.

(10) תענית כט, א.

(11) פרשתנו שם, יח"ט.

(12) שם, יט"כ.

(13) שם, כ.

– שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע ולהביא לפועל, שלכל לראש נעשה הגילוי ד"מקדש אד' כוננו ידך" במקום זה (שבע מאות ושבעים) שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, הסך הכל דכל עבודתו.

ודוקא על ידי סיום העבודה בחצי כדור התחתון, עד בהתחתון תחתון ביותר – "מעלים"⁴ ומגלים את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו ידך", כולל גם הגג של הבנין, אשר "מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם"⁵ – כל זה "מתעלה" (נפעל) על ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

. . . כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כאו"א מישראל, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, ונחוץ כביכול לכך שהיהודי יסכים, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם", אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל שגאולה היא מלשון גילוי – הגילוי דאלופו של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י עבודת היהודי בגלות).

להביא את 770 הביתה!
 כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!
 האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
 יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מרגלים¹⁴, למרות זאת, עליהם להתחזק ולהתאמץ כדי להביא "מפרי הארץ".

ואין זה ברור: אמנם, אינה דומה ראייה לשמיעה¹⁵, ולפיכך, בלי להתחשב בכך שהקדוש-ברוך-הוא כבר ספר לבני ישראל שארץ ישראל היא "ארץ טובה ורחבה... ארץ זבת חלב ודבש"¹⁶, והרי ישראל הם "מאמינים בני מאמינים"¹⁷, ובמיוחד כאשר אין צורך לשם כך באמונה, כי בודאי ידעו "הדרים במצרים" את הנעשה בארץ ישראל¹⁸ – אך בכל זאת אין דומה הדבר לראיית פירות הארץ, אשר היתה גורמת לישראל לשמחה רבה מאד – "לעלות שם בשמחה"¹⁹,

אך למרות הכל, האם הדבר הכרחי עד כדי סיכון חיי המרגלים!

ג. מטרת שליחת המרגלים: "נשמע"

אחד מן ההסברים לכך הוא:

אמנם, הבסיס לקיום התורה הוא הקדמת נעשה לנשמע²⁰, אך למרות זאת אין די ב"נעשה" בלבד, אלא הכרחי, לאחר נעשה, גם "ונשמע"²¹ – מלשון הבנה, כמו: דבר כי שומע עבדך²².

וכך גם בקשר לכניסה לארץ ישראל: אכן, הקדוש-ברוך-הוא אמר לישראל שהיא ארץ טובה ורחבה וכדומה, אך ה' רוצה שישראל יזכחו בטובה של ארץ ישראל גם בשכלם שלהם.

ולפיכך הורה משה להביא מפרי הארץ, כדי שרצונם של ישראל להכנס לארץ ישראל לא יהא רק משום שכך ציוה הקדוש-ברוך-הוא ועליהם לציית לצייוי ה' – "נעשה" – אלא גם מפני רצונם העצמי, מפני שהם מבינים שיש לרצות להכנס לארץ ישראל, משום שהיא "ארץ טובה ורחבה" באמת.

ואותו דבר לגבי החלק הראשון של שליחותם – למצוא את האופן לכיבוש ארץ ישראל, שהכוונה בכך היתה שישראל יזכחו לדעת בשכלם ש"יכול נוכל לה"²³.

זוהי הסיבה לכך שהקדוש-ברוך-הוא לא ציוה על שליחת המרגלים, אלא "שלח לך – לדעתך". כיון שמטרת שליחת המרגלים היא לעורר בישראל את ה"נשמע" לגבי כניסתם לארץ, לפיכך גם השליחה עצמה היא באופן של "לדעתך" – שעושים זאת משום שכך מתקבל לפי ההבנה ולא רק באופן של "נעשה" – כי "אני מצוה לך".

ד. "לא נוכל לעלות" – ההיפך מן השליחות

כך יובן גם כיצד יוכלו המרגלים, אשר "אותה שעה כשרים היו" להיכשל כל כך, עד שאמרו "לא נוכל לעלות"²⁴:

משום שהשליחות היתה לצורך "נשמע", ליישב את הכניסה לארץ לפי השכל

²³ פרשתנו יג, ל.
²⁴ שם, לא.

14 רמב"ן וספורנו עה"פ.
 15 ראה מכילתא יתרו יט, ט.
 16 שמות ג, ח. ועוד.
 17 שבת צז, א.
 18 ראה רמב"ן ריש פרשתנו הנ"ל בפנים.
 19 לשון הרמב"ן שם.
 20 ראה שבת פח, א.
 21 וזהו אחד מהביאורים בזה שלא הספיקה אמירת "נעשה" (משפטים כד, ג), והוצרכה להיות עוד אמירה "נעשה ונשמע" (שם, ז).
 22 ש"א ג, ט"י.

וההגיון, לפיכך הם היו יכולים לטעות בשיקול הדעת –

כי כל דברי המרגלים אודות ארץ ישראל ויושביה – „עז העם .. וגם ילידי הענק...”²⁵ – היו דברי אמת²⁶. וגם מסקנתם, „לא נוכל לעלות”, מתקבלת על הדעת, שבדרך הטבע הם אינם יכולים לכבוש את הארץ.

יוצא אפוא, שהמרגלים קיימו, לדעתם, את השליחות שלשמה נשלחו. אך טעותם היתה בכך שהוסיפו את המסקנה „לא נוכל לעלות”: משה רבינו כלל לא שאלם מלכתחילה עם יכולים לכבוש את הארץ אם לאו. הוא שלחם רק כדי לאתר כיצד קל יותר לכבושה.

ואדרבה: מעצם העובדה שמשה רבינו שלחם לתור את הארץ ולמצוא כיצד לכבוש את ארץ ישראל, היוותה הוכחה, ש„יכול נוכל לה” גם בדרך הטבע²⁷,

כי אילו הכניסה לארץ היא באופן ניסוי, לא היה כלל מקום לשליחת המרגלים.

יוצא, שדבריהם „לא נוכל לעלות” אינם רק תוספת לשליחותם, אלא יותר מכך – זהו ההיפך משליחותם.

ה. „שלח” – הוראה לכל אחד

תורה היא מלשון הוראה²⁸. מכך מובן,

(25) שם, כח. וכן שם לבילג.

(26) ראה רמב”ן שם. לקו”ש חלק ח”י ע’ 142 ואילך.

(27) ומה שענה כלב (שם, ל) „עלה נעלה” – אפילו בשמים כו” (רש”י שם. וראה רש”י שם לפניו: קרע לנו את הים כו’. נת’ בלקו”ש [המתורגם] ח”ח ע’ 90 ואילך), למעלה מן הטבע – הוא רק לפי דבריהם ש”פ טבע “לא נוכל לעלות”, שלו יהא כדבריהם “עלה נעלה גו’ יכול נוכל לה”.

(28) זח”ג נג, ב.

שבתורה נמצאת ההדרכה כיצד להימנע מטעותם של המרגלים,

מהי הדרך לכך?

שם הפרשה, לפי מנהג ישראל, הוא „שלח”²⁹, מלשון שליחות.

יהודי צריך לדעת, שגם בהיותו שקוע בעבודה מסוג של „נשמע”, הבנה שכלית, „לדעתך” – עליו תמיד לזכור שהוא שליחו של משה – אין הוא מבצע את מעשיו משום שכך מובן לו, אלא משום שזהו רצון העליון.

וכך נשמרים גם ב„נעשה” וגם ב„נשמע” – הסתכלות זו מבטיחה שהמחשבה תהיה מחשבה אמיתית ויגיעו למסקנה אמיתית.

מהותו של השכל היא למצוא את הרעיון כפי שהוא לאמיתתו. צריך לבטל את כל הנטיות העצמיות וכדומה, ולהתרכז בהתמסרות אל הדבר שאותו רוצים להבין.

כאשר מישוהו עוסק בשכלו בענין כלשהו משום תענוגו האישי וכדומה, הרי אז מובן, שהוא יערב בכך את נטיותיו האישיות וכדומה, עד אשר ינסה „להתאים” את המציאות לדעתו.

ו. יש לזכור תמיד את ההתבטלות למשלח

וזהו חד ההסברים לענין השוחד, אשר התורה אומרת „השוחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים”³⁰.

והרי, לכאורה אם תורת אמת מעידה שמדובר כאן על „חכמים” ו„צדיקים”, הרי

(29) וברמב”ם (סדר תפלות לכל השנה) – שלח לך.

(30) שופטים טז, יט.

ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם”⁵ – ווערט דאָס אַלץ „אויפגעהויבן” (אויפגעטאָן) דורך דער עבודה (הגבהה) פון דעם תחתון ביותר.

. . . כולל ועיקר – אין ברענגען די גאולה האמיתית והשלימה, וואָס כדי דער אויבערשטער זאָל דאָס דורכפירן בשלימות דאָרף ער (כביכול) האָבן די השתתפות פון יעדער איד, און דוקא אַלס נשמה בגוף, אַז דורך „מעשינו ועבודתינו” קומט די גאולה, און מ’דאָרף כביכול אָנקומען אַז דער איד זאָל מסכים זיין, און נאָכמער – ער זאָל וועלן און מכריז זיין, אַז ניט נאָר וואָס „הגיע זמן גאולתכם”, נאָר ס’איז שוין דאָ די גאולה בפשטות, כמדובר לעיל אַז גאולה איז מלשון גילוי – דער גילוי אלופו של עולם אין „גולה” (וואָס ווערט דורך דער עבודה פון אַ אידן אין גלות).

(משיחת יום ב’, כ”ח סיון תנש”א)

(5) ילקוט שמעוני ישעי’ רמז תצט.

יש לומר, שכשם שזה בנוגע לכללות ענין הגלות והגאולה, כך הוא גם בנוגע למקום הפרטי שנמצאים בו ב„חצי כדור התחתון” – שהיות שזה (ה„מקדש מעט”¹) המקום שבו כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה ובנין בית המקדש השלישי, „מקדש אד’ כוננו ידך”²,

דאע”פ שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – הרי כיון שזה נפעל על ידי „מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות”³, ובפרט בסיום זמן הגלות ע”י העבודה ד„יפוצו מעינותיך חוצה” – יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, את ההכנה המושלמת ל„מקדש אד’ כוננו ידך”.

עד שתיכף ומיד נעשה במקום זה הגילוי של „מקדש אד’ כוננו ידך”

ב.ח.

ויש לומר, אַז כשם ווי דאָס איז בנוגע צו כללות ענין הגלות וגאולה, אַזוי איז דאָס אויך בנוגע צו דעם מקום פרטי וואו מ'געפינט זיך אין „חצי כדור התחתון“ – אַז היות אַז דאָס (דער „מקדש מעט“) איז דער אָרט וואו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט קובע געווען מקומו, אַלס דער מקור אויף הפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, ווערט דוקא אין און פון דעם אָרט אויפגעטאָן די גאולה און בנין בית המקדש השלישי, „מקדש אד' כוננו ידיך“²,

דאע"פ אַז מקומו איז אין ארץ הקודש, אין ירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – איז אָבער וויבאלד אַז דאָס ווערט אויפגעטאָן דורך „מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות“³, ובפרט אין סיום פון זמן הגלות דורך דער עבודה פון „פוצו מעינותיך חוצה“ – האָט מען אין דעם אָרט, און דוקא אין דעם אָרט, די גאנצע צוגעגרייטקייט צום „מקדש אד' כוננו ידיך“,

ביז אַז תיכף ומיד ווערט אין דעם אָרט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיך“ – וואָס דאָס קען דאָך כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מאַנען און אויספירן, אַז צום אַלעם ערשטן ווערט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיך“ אין דעם אָרט (זיבן הונדערט און זיבעציק) וואו ער האָט געלעבט און געטאָן עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, דער סך-הכל פון כל עבודתו.

און דוקא דורך דעם סיום העבודה אין חצי כדור התחתון, ביז אין דעם תחתון תחתון ביותר – „הויבט מען אויף“⁴ און מ'איז מגלה דעם גאַנצן בנין פון „מקדש אד' כוננו ידיך“, ביז אויך דעם גג של הבנין, וואָס „מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל

(1) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(2) בשלח טו, יז.

(3) תניא רפ"ז.

(4) ראה תו"א בראשית ד, א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 33.

לקוטי

הם חכמים וצדיקים אמיתים. וכיצד ייתכן שהם יקחו שוחד, מלכתחילה?

אלא, ענין השוחד איננה רק לקיחת כסף וכדומה ואמירת שקר גלוי בעקבות כך, אלא גם המחשבה על המציאות שלא כפי שהיא, אלא כאשר האדם חושב על עצמו ועל מציאותו העצמית³¹. ואז אין הוא יכול להבין באמת, ולהגיע למסקנה האמיתית.

וזו היתה הסיבה לטעותם ולכשלונם של המרגלים: חסרה בהם ההתבטלות כלפי משה רבינו באופן שהיא תורגש גם בהיותם שקועים בענין של „ונשמע“, לתור את הארץ.

ומשום ש„חשו“ את מציאותם העצמית, הפילה עליהם ראיית „הנפילים בני ענק“ פחד עד כדי כך „ונהי בעינינו כחגבים“³², וזהו מעין שוחד שהטעה את מחשבתם עד כדי כך שאמרו „לא נוכל לעלות“.

אך כאשר יהודי זוכר שהוא שליח – „שלח“ – ששלוחו של אדם כמותו³³, הרי

שלח

שיחות

לשלוח אין מציאות עצמית, אלא כל מציאותו היא המציאות של המשלח³⁴,

ביחד עם זאת מדובר כאן בשלוחו של משה, שמהותו של משה רבינו היא מדת האמת³⁵: אז נשארים קשורים למשה רבינו, למדת האמת, ואין סרים ממנה. כל הזמן זוכרים שהולכים בשליחות של משה רבינו, ואין חושבים על המציאות העצמית.

ואז אין נעשים משוחדים, ובמילא מבצעים בשלימות את השליחות לתור את הארץ, הדורשת הבנה אמיתית, ואומרים³⁶ „טובה הארץ אשר ה' אלקינו נותן לנו“,

ועל ידי כך מגיעים לכיבוש הארץ לגבולותיה, עד לקיום היעוד³⁷ „ירחיב ה' אלקיך את גבולך“, בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ שלח תשל"ג)

(34) ראה בארוכה לקח טוב (להר"י ענגל) בתחלתו – ג' האופנים בשליחות. לקו"ש חכ"ב ע' 161.

(35) ראה סנהדרין קיא, א: מדת אמת ראה. שמו"ר פ"ה, י. ועוד.

(36) דברים א, כה. ולהעיר שלא הזכירו שם דברי (שאר) המרגלים. וראה שיחת מוצאי ש"פ שלח תשל"ט.

(37) ראה יב, כ. שופטים יט, ה.

(31) עיין סה"מ עת"ד ע' קו.

(32) פרשתנו יג, לג.

(33) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ.

הוספה בשורת הגאולה

כז.

הפצת המעיינות דפנימיות התורה («סתים» שבתורה, שעל ידה נעשית האחדות ד«סתים» דישראל עם «סתים» דקוב"ה¹) חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו, כפי שנתחדש במיוחד בדורנו זה גם ובמיוחד בחצי כדור התחתון (שבו לא הי' הגילוי דמ"ת²), שבו נקבע מושבו של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, משה שבדורנו, ומשם מופצים המעיינות בכל קצוי תבל ממש, ובמשך יובל שנים³ («עולם»⁴), אשר, ע"י ההוספה בהפצת המעיינות חוצה (שכבר היתה באופן ה"די והותר"), "דע את אלקי אביך"⁵, "לדעתך", זוכים⁶ תיכף ומיד ל"אותו⁷ הזמן . . . (ש)לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד, ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁸ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחות ש"פ שלח, מבה"ח תמוז תנש"א)

- 1) ראה זח"ג עג, א. לקו"ת ויקרא ה, ג. נצבים מו, א. ובכ"מ.
- 2) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' שלא. וש"נ.
- 3) כולל ובמיוחד בענין שהזמן גרמא, יובל שנים לכ"ח («כח») סיון (שמתברך מיום הש"ק זה) – ראה בארוכה שיחת כ"ח סיון (סה"ש תנש"א ע' 635 ואילך).
- 4) קידושין טו, א. מכילתא ופרש"י משפטים כא, ו. – ולהעיר גם מלקו"ת פרשתנו מב, ד ואילך.
- 5) דה"א כת, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב. ובכ"מ.
- 6) כהבטחת מלך המשיח להבעש"ט – במענה לשאלתו אימת אתי מר – כשיפוצו מעינותיך (דהבעש"ט) חוצה (אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו).
- 7) רמב"ם בסיום וחותם ספרו «משנה תורה».
- 8) ישע"י יא, ט.

בענין עטיפת טלית גדול עפ"י אדמו"ר הזקן

... מענין עטיפת הטלית גדול כעטיפת הישמעאלים, אם צריך לכסות ראשו עד פיו או לא, ומעיר על השינוי שבין שו"ע רבינו הזקן ומה שפסק בסידורו, ואשר לכאורה יש להעיר לזה מיו"ד סי' שפו ומקומות המובאים שם.

וכבר העיר על הנ"ל בס' קצות השולחן להרה"ג אברהם חיים נאה בחלק א וחלק ב בסופו ובהערות שם, וכן בספרו פסקי הסידור – העוסק בהשינויים שבין סידור רבינו והשו"ע שלו.

ובמה שיש מקשים שאיך אפשר שעטיפת הישמעאלים תהי' באופן שהעינים מכוסות דא"א להליכה באופן כזה, כמדומה שאפילו בימינו כמה מהישמעאלים הולכים כזה בכמה מדינות – בשביל להגן על עיניהם מהחול שבאוויר הבא מרוחות בלתי מצויות ואפילו מרוח מצוי', ורואים הנעשים מתחת וגם במרחק איזה אמות – כיון שהטלית תלוי באופן חפשי ולא חבוש על העינים, והוא ע"ד ההנהגה שלא להביט מחוץ לד' אמות.

מנהגנו ע"פ הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר, בעת העטיפה לכסות בחלקו העליון של הט"ג גם העינים אבל אין מכסים עד הפה.

(ממכתב א' תמוז תשט"ז – נדפס בלקו"ש חלק ח עמ' 311)

לזכות

כ"ק אדונונו מזרנו ורבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יהי אדונונו מזרנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד